

ORIENTARI

ORGAN AL CONSILIULUI U. A. S. C. DIN UNIVERSITATEA GALAȚI

ANUL XI

Nr. 35

Noiembrie 1979

12 PAGINI 2 LEI

noiembrie 1979

ORIENTARI

pag. 9

CENACLUL DE LITERATURA ȘTIINȚIFICO-FANTASTICĂ „H. G. WELLS”

Cenacul H. G. Wells al Casei de cultură a studenților din Timișoara împingește în această toamnă zece ani de activitate. În acest răstimp, în rindurile sale s-au găsit studenți, absolvenți, elevi, muncitori — toți având aceeași dorință: să cunoască și să-și apropie această modalitate de exprimare artistică atât de potrivită cu spiritul vremii noastre, literatura științifico-fantastică. La întâlnirile cenacului au găsit atmosfera necesară pentru ca visele lor îndrăznețe, fantezia loc creațore să se cristalizeze în forma literară. Treptat, după încercări și căutări, pricererea unei asemenea zborurilor fantasei în explorarea nemurărilor lumi ale posibilului.

Alături de proza științifico-fantastică, membrii cenacului s-au ocupat de poezie, eseuri, artă plastică, film.

In colaborare cu cenacurile din București și Craiova, cenacul Wells a realizat cea dintâi Consfătuire națională a cenacurilor SF, iar la fiecare din următoarele consfătuiri a obținut premii pentru proză și artă plastică. Printre cei ce au obținut frumoase suc-

cese se numără: Marcel Luca, Lucian Ionică, Silviu Genescu, Robert Kocher, Dušan Baiszki, Lucian Petrescu, Mihai Corneliu Donici, Sergiu Nicola. Autori ai cenacului au fost publicați în reviste: Forum studențesc, Orizont, Amfiteatrul, Vatra, fosta Colecție de povestiri științifico-fantastice și în fanzinele ce-

naclui. Paradox.

Bucurindu-se de îndrumarea scriitorului Marcea Serbănescu, tinerii adepti ai literaturii științifico-fantastice de la cenacul Wells se vor strădui să... păsească cu dreptul în noul deceniu de activitate!

DUŠAN BAISZKI

Flăcările negre

Stă comod într-un sezon și se leagănă cu fundat în ginduri. Tresare din cind în cind, începe din nou să se lege, inchide ochii și iar îl fură visele. În fața lui, în cămin, cîteva surcele de brad pocnesc cu zgromot, acompaniind dansul flăcărilor.

Cristea oftează. E scriitor de literatură științifico-fantastică, trebuie să scrie ceva și nu-și poate aduna gindurile. Cind reușește oarecum să le adune și să-și întregească o idee, cite o imagine disparătă, dar strălucoare, gonește totul. Vrea să se scoale, să ia ocoală de hirtie și un creion și să scrie ceva, orice, numai să scrie. Trebuie să se gîndească la ceva serios.

Zimbește cind își aduce aminte de ultimul său personaj, omul care mizase totă averea lui la un joc de poker, ca la urmă să încremenească, văzind cum pe cartea salvatoare cele două universuri bidimensionale încep să se conțopească, dispărind apoi impreună și lăsind în locul lor doar golicina ne-inovată a unei cărti albe.

Îl place să creadă că prin casa lui se plimbă roboți, comisari de poliție cu gulerele ridicate în căutarea unor hoți de creiere electronice sau de inventatori geniali ajunși uneori în pragul nebuniei, rachete extraterestre apărute suspect din cîte stie ce galaxie, trimise de o lume poate mai civilizată; chiniță căută formula nemuririi, dinozauri carnivori, pterodactili ce se înmulțesc rapid, foind pe planetele lor viscoase, uriaș ghemoatoace de mătasea broaștei.

I se pare că audă cîntecul strident al unui cocoș. Imaginea neclară a păsării de curte îl trece prin minte, dar o alungă, semânind prea puțin cu cele-

Casa de cultură a studentilor TIMIȘOARA

lalte intruchipări din închîpuirea sa, mai monstruoase, mai imposibile, dar ale lui.

Ajără să-i întinecat. Obiectele din casă încep să se miște, să umble, să vorbească între ele. Balerina de porțelan cu frumoasă rochiță aurie sare de pe soclu și pornește să danzeze pe pînă, acompaniată de piticul cu scușită roșie care fugă pe claviatură. Cucul cel bătrîn din ceas se răstește și la pitic, cîrind categoric liniște.

Cristea se uită furî spre geam, crezînd că acolo îl privește fix un balaur cu douăsprezece capete. Nu zărește nici un balaur, dar observă ceva poate mai groaznic, care-l rupe definitiv de lumea gîndurilor sale.

— Gina, arde casa cea veche de peste drum! — se trezește el strigînd.

Tinăru lui soție se oprește din lectură, lasă carteau pe masă și-l privește mirată.

— Cristi, ai vedenii! Vezi bine că nu e nici un foc. Nu se văd flăcări. Este obosit, dragul meu. Bine ar fi să te culci astă-seară mai devreme.

Se simte, nici el nu stie de ce, oarecum vinovat. Oțează, apoi se scoală din sezon și încearcă să pară cît mai liniștit. Se îndreaptă spre dormitor. Imaginea flăcărilor negre îi sfredelă creierul. Si totuși flăcări nu puteau fi. Gina nu văzuse nimic. Totul se datorează, desigur oboseli.

Ajunge în fața dormitorului, incetinește pasii, apoi, răzgîndindu-se, coboară treptele ce duc spre curte. Cealaltă clădire îl apare în față. Încremenește. Casa arde cu flăcări negre. Pe Cristea îl cuprinde spaimă. Îl asaltează un jîuit enervant. Vrea să strige. Nu reușește să scoată decit un sunet slab. Încearcă să fugă în casă, dar nu poate să facă nici o mișcare. Ceva nevăzut începe să-l tragă spre casa părăsită. O forță inexplicabilă îl șilește să se îndrepte spre stradă. Se impotrivesc. Un efort sără rost, căci este atras mereu înainte. Poarta de la curte se deschide singură. Păsește în stradă. În față lui se află casa cea veche. Flăcări negre care joacă deasupra acoperișului se micșorează pe măsură ce se apropie.

A ajuns. Nu mai observă nimic deosebit. Trage aer în piept. Nu mirosă a ars. Nu simte nici o căldură. Au existat într-adevăr acele flăcări înselătoare? Oare n-a fost un miraj? Si totuși atracția fusese un fenomen real. A simțit-o.

Străbate curtea și intră în livadă. În mijlocul lîuzii se află ceva strălucitor. Se freacă la ochi. Fără îndoială, este o navă... poate chiar extraterestă. Deodată se simte eliberat de orice forță străină și abia în clipă aceea îl cuprinde spaimă, o spaimă sălbatică, înțelegind că din el se desprinde un trup, o siluetă imaterială care se îndreaptă spre nava fosforescentă. Îl vede pe celălalt cum urcă și pătrunde în sferă care, după puțin timp, se înalță fără zgromot, sprijinindu-se pe o coloană lungă și rece de flăcări negre.

SILVIU GENESCU

Pescărușii

Leonard mergea acum chiar îngă mine. Ii atingeam umărul simîndu-i mușchii bine formatai. Am scos pachetul de șiguri din buzunarul șorțului, dar înainte de i le intinde mi-am dat seama că erau umede. Una mi se rupse între degete.

— Ar trebui să le pui la uscat, observă. Hidroavionul vine de-abia joi.

Furtuna fusese ingrozitoare. Mărturii ale sălbăticiei ei întinseam la tot pasul. Ancoraje rupte zăiceau cam peste tot, lucioare și răscuite ca niște serpi cuprinși de amorțeală. Cablurile metalice erau încă ude și lumenicoase, cu sîrme ieșind ascuțite pe la capetele rupte. Leonard se zgîrișea, cu un asemenea cablu. Pe gleznă, singele-i picura din tăieturi paralele care-l usturau teribil, după cum îmi spusese. Semănau cu urme de gheare făcute de un animal mic de la care nu te așteptai la agresivitate. Îmi păreau niște râni perfide.

— S-a zis cu stația.

Pe cealaltă parte a atolului era echipa „Oscar“ la care voiam să ajungem. Simțeam Soarele ca pe un fos apropiat. Stinci mari se împotriveau acum privirilor noastre, înaintind întunecoase în ocean. Valurile se fărimîtau pe îngă ele cu un pleznet sec. De după stinci ceva lucea, o suprafață metalică pe care Soarele și apa șiroiau. Ne-am apropiat în fugă. Părea un avion care amerizase și se zdrobise de stîncile de pe mal. Avea două trape coborîte și oceanul năvălea în interior cu un zgromot de apă turnată într-o găleată. Printr-un fel de parbriz — spart — se vedea în interior. Tabloul de bord avea o organizare stranie, care nu semăna cu nimic văzut de mine anterior. Leonard nu se ostenea să primească prin parbriz sau să intre prin trape.

— Au abandonat-o repede, rosti, privind de la mal. Azi noapte s-a întimplat blestemia asta.

— De unde crezi că vine? i-am spus, evitînd cîteva buăchi de metal ce se vedea de sub valuri.

— Nu-mi amintesc să fi lansat ai noștri așa ceva... Se pare că echipajul se află pe atol. Poate chiar acum simtem priviri. Se uită înspre cocoteieri încercind să surprindă vreo mișcare, dar întîlni doar încremenirea neagră a junglei. Trebuie să fi fost un fel de salupă, sau cam aşa ceva, adăugă întorcîn-

du-se spre mine. Dădeam ocol carcsei joase descoarind spărțuri sau porțiuni de metal bofit de impactul cu stîncile. Am privit apoi oceanul și totă intinderea aceea de apă mi s-a părut o pereche de ochi albaștri care mă priveau fix. Rece. Leonard îmi făcu semn cu mâna.

— Hai să mergem spre „Oscar“! și apoi izbucni:

Doamne, pe tine nu te-a ars Soarele? Pe cei din echipă „Oscar“ i-am găsit în casă, adu-nă în aceeași cameră, jumind. Afără erau împrăștiate lăzi de lemn sparte și fragmente de obiecte. I-am întrebat ce s-a întimplat, nu-mi explicam de lăsarea lor, afără erau o mie și unu de lucruri care trebuiau adunate și separate. Leonard ceru o țigără. Marc se aplăcu spre mine.

— Am pierdut orice contact radio..

— De ce n-ati reparat antena pînă acum...

— Nu-i vorba de antenă. Ceilalți priveau tăcuți înspre ocean. Aparatura funcționează perfect, dar nu au zîmzî decit zgromotul de fond al Soarelui. Pe banda de 21 cm.

Mă simțeam că și cum urma să mi se comunică că sufeream de o maladie incurabilă și medicului îi venea greu să-să aleagă cuvintele.

— Și mai e ceea. Soarele astă nu pulsează din douăzeci în douăzeci de minute. S-ar zice că e o altă stătie din aceeași clasă cu Soarele..

M-am dus la jereastră, apăsat de greutatea unui adevăr care începe să mi se contureze în minte. Priveam oceanul, fiecare val care-mi năvălea în priviri, fără să-să mai pot imagina Europa sau Asia dincolo de el. Marc veni lingă mine și i-am zîmzî vorbesc aproape:

— Nu ne mai bălăcim în Pacific, bătrîne... Trebuie să acceptă asta. Nu spusei cuvintele ezitind. Parcă le-ar fi citit de undeva.

— Păsările alea au știut, am rostit. Pescărușii au plecat de ieri de pe atol. Îi văzusem în cîrduri mari, zădîndu-se în vîzduh ca niște foi albe aruncate din avion. Plecase să larg Ne-am întors spre ceilalți. Leonard le povestise despre epava abandonată între stînci. Aduseseră cîteva carabine din magazie, iar buzunarele urmău conturul unor cutii cu gloanțe.

— Probabil că vom avea musafiri, îngăimă Leonard înfruntînd privirea lui Marc. Iși luase o carabină și o stergă cu mișcări largi. Marc era la un pas de el, acoperindu-l cu umbra.

— Nu te grăbi, rosti, și mai ales nu te grăbi să pui mâna pe armă.

